

Arrest

nr. 157 757 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Erdjan JASHAR, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 21 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 21 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 april 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen een beslissing waarbij de gemachtigde een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard (hierna: de eerste bestreden beslissing) en een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de tweede bestreden beslissing).

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij op 4 juni 2014 een inreisverbod voor 2 jaar werd uitgereikt. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden.

Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft, te constateren dat het inreisverbod van 4 juni 2014 nog steeds van kracht is en de verzoekende partij aldus het recht niet heeft zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beslissing dezelfde vaststellingen als bovenstaand gemaakt dienen te worden. Aldus kan een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing aan de verzoekende partij evenmin enig nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 oktober 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 17 november 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 september 2015 opgenomen grond en alwaar zij wordt gevraagd naar haar belang nu uit informatie van de verwerende partij die aan de Raad werd verstrekt op 6 november 2015 blijkt dat de verzoekende partij gerepatrieerd werd, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van VzP gedraagt zich naar de wijsheid met betrekking tot het belang. Verder stelt de advocaat van VzP dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd en artikel 8 van het EVRM geschonden werd omdat de relatie niet werd vermeld, deze relatie is voldoende standvastig. De bestreden beslissing stelt dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw., maar er wordt niet gespecificeerd aan welke voorwaarden niet is voldaan. Hierover wordt niet gemotiveerd. Voor het overige verwijst de advocaat van VzP naar het verzoekschrift.*

VwP stelt dat het belang ontbreekt en sluit zich aan bij de beschikking.”

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen, m.a.w. een nadeel erdoor ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 18 juni 2014 werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst. Dit wordt ter terechtzitting niet betwist.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet veronderstelt het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Aangezien de verzoekende partij zich *in casu* opnieuw in het land van herkomst bevindt, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden op grond waarvan de verzoekende partij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er haar aanvraag in te dienen (RvS 13 augustus 2008, nr. 185 673; RvS 13 maart 2008, nr. 180 989; RvS 1 juni 2006, nr. 159 443; RvS 8 mei 2006, nr. 158 412; RvS 1 december 2005, nr. 152 084). De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dus ook om reden van de repatriëring geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Aangezien de verzoekende partij op 18 juni 2014 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij evenmin nuttig effect sorteren, zodat het beroep tegen genoemde beslissing eveneens niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.3 In de mate waarin de advocaat van de verzoekende partij betoogt dat “*de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd en artikel 8 van het EVRM geschonden werd omdat de relatie niet werd vermeld, deze relatie is voldoende standvastig. De bestreden beslissing stelt dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw., maar er wordt niet gespecificeerd aan welke voorwaarden niet is voldaan. Hierover wordt niet gemotiveerd. Voor het overige verwijst de advocaat van VzP naar het verzoekschrift*”, merkt de Raad op dat de advocaat van de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen *sub* punt 2.2 van voorliggend arrest wordt gesteld. De verzoekende partij werd op 18 juni 2014 immers gerepatrieerd naar haar land van herkomst en heeft aldus geen actueel belang bij de huidige vordering.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET